

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.611 van 13 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2008 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat M. DE KEUKELAERE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Irakese nationaliteit, dient op 7 november 2005 een asielaanvraag in.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verklaart op 29 december 2005 deze asielaanvraag ontvankelijk.

Op 24 februari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Op 28 maart 2007 verwerpt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dit beroep.

Verzoeker tekent hiertegen cassatieberoep aan bij de Raad van State die bij beschikking nr. 671 van 6 juni 2007 betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie het beroep niet toelaatbaar verklaart.

Op 6 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 9 mei 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 26 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Overwegende dat betrokkene op 07/11/2005 een eerste asielaanvraag indiende die op 28/03/2007 door de vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBC) werd afgesloten met een beslissing ‘niet erkend’; betrokkene op 09/05/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene expliciet stelt dat hij geen nieuwe elementen kan aanbrengen in het kader van zijn asielprocedure; betrokkene een aanbevelingsbrief van zijn voormalige werkgever voorlegt; dit document geen betrekking heeft op zijn asielmotieven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en tevens artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat het de Dienst Vreemdelingenzaken verzaakt heeft aan diens motiveringsplicht.

Tervijl overeenkomstig artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deze beslissing uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd moet worden en de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

1. Overwegende dat de beslissing tot weigering tot in overwegingname werd gemotiveerd op grond van volgende redenering:

(...) dat betrokkene expliciet stelt dat hij geen nieuwe elementen kan aanbrengen in het kader van de asielprocedure.

Dat deze motivering op zich afdoende lijkt maar dat dit in casu onvoldoende was om te voldoen aan de vereiste om de beslissing afdoende te motiveren;

Dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder meer het volgende stelde bij zijn tweede asielaanvraag:

"Tijdens mijn verblijf in het gesloten centrum in Vottem hebben de Belgische autoriteiten me naar de Iraakse ambassade gebracht in het kader van de repatriëringsprocedure. Een medewerker van de ambassade kende mijn vader persoonlijk. Hij getuigde voor de politie dat ik ernstige problemen had en dat een terugkeer naar Irak onmogelijk was aangezien mijn leven daar in gevaar is." (Zie STUK 2)

2. Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat er in tegenstelling tot de verklaringen van verzoeker eigenlijk wel degelijk nieuwe elementen aanwezig waren die de tweede asielaanvraag rechtvaardigen.

Dat immers vooreerst blijkt dat men op de ambassade van Irak op de hoogte is van de netelige situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Dat bovendien door een ambtenaar op de ambassade werd bevestigd, blijkbaar in aanwezigheid van de politie dat verzoeker ernstige problemen had, en dat terugkeer naar Irak uit den boze is gezien het gevaar voor het leven van verzoeker;

Dat dit het vluchtrelaas van verzoeker ondersteunt en bovendien een ernstige aanwijzing geeft dat de Sindi stam zou overgaan tot represailles jegens verzoeker;

Dat deze verklaring het relaas verder ondersteunt in die mate dat de mogelijkheid tot gerechtelijke maatregelen / vervolging / bestraffing, die op discriminerende wijze zouden worden uitgevoerd, door deze verklaring worden bevestigd;

Dat deze verklaring op geen enkel moment betwist wordt of als ongeloofwaardig wordt aangehaald door de tegenpartij;

Dat men er dan ook van mag uitgaan dat de tegenpartij deze verklaring als geloofwaardig beschouwde maar het desondanks niet de moeite vond erop enige reactie of motivering te uiten;

3. Overwegende dat de bestreden beslissing minstens melding had moeten maken van enig onderzoek naar deze verklaringen van verzoeker of enige motivering waarom dit geen nieuw element zou uitmaken; Dat uit het voorgaande immers blijkt dat dit nieuw element mogelijk aanleiding zou kunnen geven tot het voldoen aan de voorwaarden voor toekenning van het vluchtelingenstatuut en/of de subsidiaire bescherming.

Dat men immers kan aannemen dat bovenvermelde verklaringen een aanwijzing verschaffen van een gegronde vrees voor vervolging en dit door de politieke activiteiten van de vader van verzoeker.

Dat men er minstens van mag uitgaan dat dit 'bezoek aan de ambassade' aantoont dat er bijkomend onderzoek nodig was naar het voldoen aan de voorwaarden van de subsidiaire bescherming ;

Dat de bevestiging van de ambtenaar van de ambassade, dat verzoeker een ernstig risico loopt op ernstige schade, een essentieel en nieuw gegeven is.

Dat het antwoord van verzoeker dat hij geen nieuwe elementen kon verschaffen toch moeilijk een vrijgeleide kan geven aan de administratie om de elementen in het relaas enigszins te analyseren en na te gaan of er effectief geen nieuw element aanwezig is;

Dat men zich immers de vraag kan stellen hoe deze vraag naar nieuwe elementen door de administratie gesteld werd en hoe deze door verzoeker werd geïnterpreteerd.

4. Overwegende dat de administratieve overheid de feitelijke gegevens moet vermelden die de beslissing schragen;

Dat de administratie in haar beslissing duidelijk maakt dat deze enkel gestoeld is op het feit dat verzoeker gesteld heeft geen nieuwe elementen te kunnen aanbrengen;

Dat ofwel de tegenpartij verzaakt heeft aan haar formele motiveringsplicht in die mate dat ze niet aanhaalt waarom geen rekening werd gehouden met deze verklaringen, ofwel aan haar materiële motiveringsplicht in die mate dat uit de bestreden beslissing kan worden opgemaakt dat de overheid geen rekening heeft gehouden met de volledige verklaringen en een essentieel nieuw feit over het hoofd heeft gezien;

Dat nochtans de overheid ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met rechtsnormen van openbare orde ;

Dat uit de motivering van de beslissing niet blijkt of enige afweging heeft plaatsgevonden of 'het bezoek aan de ambassade' enige bijkomende aanwijzing zou geven dat het onder meer door art. 6 van het EVRM gewaarborgd recht op eerlijk proces van verzoeker geschonden wordt bij een eventuele terugkeer naar Irak;

Dat de administratie eveneens ambtshalve had moeten onderzoeken (en motiveren) waarom haar beslissing niet strijdig is met het gewaarborgd recht op leven van verzoeker;

Dat deze bevestiging door een ambtenaar van de ambassade dat verzoeker inderdaad voorwerp maakt van een vervolging in Irak, aantoont dat de bestreden beslissing hem zonder meer blootstelt aan een risico op het ondergaan van de doodstraf;

Dat hierbij moet opgemerkt worden dat sinds 2006 ook Irak terug te vinden op het lijstje van landen waar het meeste aantal executies plaatsvinden. Dat aldus de gezaghebbende organisatie Amnesty

International, sinds de herinvoering van de doodstraf in 2004 het aantal executies op korte tijd aanzienlijk is gestegen en meer dan 270 mensen ter dood veroordeeld werden, waarvan al minstens 100 mensen werden geëxecuteerd. In 2004 werden geen executies gerapporteerd, in 2005 werd bij minstens drie mannen het doodvonnis uitgevoerd. In 2006 escaleerde het aantal terechtstellingen drastisch.

Dat recent nog - april 2008 - 18 mensen werden geëxecuteerd na processen die door Amnesty International als schijnbaar oneerlijk en haastig bestempeld worden (Zie <http://www.amnesty.org/en/news-and-updates/news/iraq-executions-follow-apparently-unfair-trials-20080418>);

Dat het dan ook volstrekt onbegrijpelijk is dat de tegenpartij in haar motivering duidelijk maakt geen rekening te hebben gehouden met de verklaring dat een ambtenaar van de ambassade in bijzijn van de politie bevestigde dat verzoeker gekend is bij de Irakese overheid en een ernstig risico loopt bij terugkeer!

Dat in die mate de motivering niet alleen gebrekkig is maar dat de verwijderingsmaatregel ook strijdig is met een aantal fundamentele rechtsnormen van openbare orde;

Dat in elk geval de motivering niet afdoende werd gemotiveerd met onterechte vaststelling dat er geen nieuw element voorhanden was om de asielaanvraag in overweging te nemen;

5. Overwegende dat uit voorgaande blijkt dat de weigering om de asielaanvraag en het verzoek om subsidiaire bescherming in overweging te nemen niet ernstig noch afdoende materieel werd gemotiveerd;

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen bekleed is aangezien daarin zowel de juridische grondslag als feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de minister geheel terecht heeft beslist deze asielaanvraag niet in overweging te nemen en dat hij hierbij handelde geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) inclusief.

2.1.3. In zijn repliekmemoirie beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van het enig middel uit het verzoekschrift.

2.1.4. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kent dus de redenen die aanleiding hebben gegeven voor de weigering tot in overwegingname van zijn asielaanvraag zodat de beslissing voldoet aan de door verzoeker ingeroepen evenredigheidsvereiste.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en bepaalde gegevens anders interpreteert, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Van de verklaring van een medewerker van de Irakese ambassade, die de vader van verzoeker zou kennen, waar verzoeker naar verwijst in zijn verzoekschrift, is geen document in het administratief dossier terug te vinden behalve hetgeen verzoeker hierover verklaard heeft tijdens het verhoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Het administratief dossier bevat wel een verslag van het interview van verzoeker op de Irakese ambassade van 24 april 2008 door Mr. M., derde secretaris van de Irakese ambassade in aanwezigheid van Mr. A., eerste secretaris van de ambassade van Irak waaruit uit blijkt dat Mr. M. de Irakese nationaliteit van verzoeker heeft bevestigd. Dit interview vond plaats omdat verzoeker op 3 april 2008 werd aangetroffen aan de Belgisch-Duitse grens en de Belgische overheden zijn nationaliteit wilden nagaan. Het betreft bijgevolg een getuigenis waarvan het bestaan slechts

door verzoeker wordt beweerd hetgeen uiteraard niet kan beschouwd worden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Bovendien is deze getuigenis weliswaar “nieuw” in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werd gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Uit de bepaling van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Deze verklaring zou immers betrekking hebben op mogelijke vervolgingen van verzoeker ten gevolge van de moord op een Koerdisch lid van de burgerlijke politie onder het regime van Saddam Hoessein, die 16 jaar eerder verantwoordelijk zou geweest zijn voor het verdwijnen van de vader van verzoeker. Dit relaas werd reeds behandeld naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag waarover werd geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zijn land heeft verlaten omwille van vervolgingen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen 28 maart 2007, VB/06-1099/W12.531).

Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de getuigenis van de medewerker van de ambassade, op zich, een nieuw gegeven is dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker zelf verklaard heeft dat hij geen nieuwe elementen kon aanbrengen in het kader van de asielprocedure.

Verzoeker poogt met de aangebrachte gegevens de motivering van de vorige beslissing te weerleggen, doch maakt niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoeker zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De getuigenis van een medewerker van de Iraakse ambassade, waarvan in het administratief dossier niets van terug te vinden is en verzoeker ook geen enkel bewijsstuk bijbrengt, volstaat dan ook niet als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De gemachtigde van de minister kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Het is niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde ambtenaar van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker meent in zijn verzoekschrift voorts dat *“uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt of enige afweging heeft plaats gevonden of ‘het bezoek aan de ambassade’ enige bijkomende aanwijzing zou geven dat het onder meer door artikel 6 van het EVRM gewaarborgd recht op eerlijk proces van verzoeker geschonden wordt bij een eventuele terugkeer naar Irak”*.

Wat de verwijzing naar artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen, omdat desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift ook voor *“dat de administratie eveneens ambtshalve had moeten onderzoeken (en motiveren) waarom haar beslissing niet strijdig is met het gewaarborgd recht op leven van verzoeker”*. Verzoeker verwijst ter staving naar de website van Amnesty International.

Door te verwijzen naar deze website lijkt het of verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vraagt om een nieuwe beoordeling van tweede asielaanvraag te maken en dus dat de Raad zijn beoordeling in de plaats dient te stellen van die van de Minister. Zoals hiervoor reeds werd gesteld is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiervoor niet bevoegd. De Raad kan enkel een wettigheidscontrole verrichten. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Bovendien toont verzoeker niet aan op welke wijze de gegevens van deze website op hem persoonlijk van toepassing zijn en op welke wijze zijn recht op leven door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Een schending van de door verzoeker ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.